

Skuespilleren Susannah York er død

Susannah York som var et af britisk films største navne i 1960'erne er død. Hun blev 72 år.

/ritzau/Reuters

Når man går til EU, menneskeret-tighedscentre og Holocaust-centre, dokumenteres klart antisemitisme i Europa, og den præmis, synes vi, mangler i "Defamation", mener DR 2's kanalchef Arne Notkin.

Foto: Danmarks Radio

ske Filminstitut og Integrationsministeriet har støttet projektet med henholdsvis 450.000 kr. og 200.000 kr.

I Det Danske Filminstitut følger Claus Ladegaard, områdedirektør for produktion og udvikling, sagen med stor undren. Han kan ikke se behovet for at påkludre et introkilt:

»Præmissen for filmen er helt klar. Der indgås en tydelig kontrakt med seeren om, at instruktøren har et personligt udgangspunkt, og at hans vinkel er subjektiv,« siger Claus Ladegaard.

DR's tillid til, at seerne kan forstå denne kontrakt, er åbenbart ikke stor.

På spørgsmålet om, hvorvidt danskere efter DR's opfattelse er dårligere til at for-

stå dokumentarfilm end andre folkeslag, siden DR som den foreløbig eneste broadcaster føler behov for at varedeklare filmen, svarer Mette Hoffmann Meyer via mail:

»Nej, men det er min opfattelse, at man som seer har krav på en klar og tydelig præmis.«

Producer Karoline Leth glæder sig over, at DR trods alt planlægger at vise filmen, men ærgrer sig over forløbet.

»Yoav Shamir valgte Danmark som co-producent på grund af landets holdning til ytringsfrihed. Derfor er DR 2's reaktion kommet bag på os. Vi synes, at folk skal have lov at danne deres egen mening.«

PLADETJEK

Punken er tilbage

**PUNK
ICEAGE:
NEW BRIGADE**

Tambourhoceros/Escho/Playground
Er udkommet

Det københavnske punkband Iceage, bestående af fire drenge, som man skal være på fornavn med, er mere end en påmindelse om, at Danmark engang havde en punkscene.

Debutalbummet balancerer intelligent mellem 1970'ernes punkede – anarkistiske – energi og en ambition om trods alt at skærpe lyden i forhold til dengang.

Teksterne krydser opfindsomt frem og tilbage mellem poesi og nonsensagtigt skoleengelsk. schol

Skyggeramte sange

**ROCK/POP
ANNA CALVI:**

ANNA CALVI
Domino/Playground Music
Udkommer i dag

Hun har varmet op for Nick Cave og Interpol og blev for nylig udråbt til et af tidens største talenter i britisk rock og pop. Den medie-sang har man hørt

før, men denne gang må man sige, at der er noget om snakken.

Den stemningsfulde debutplade med Calvi som allvorsfuld sanger og Telecaster-guitarist har regulær kunstnerisk tyngde med intelligente, skyggeramte sange, der i flere tilfælde sagtens kunne udvælges til at være en del af et spændende lydspor til en film af David Lynch eller Quentin Tarantino. schol

God vokalist

**POP
BRUNO MARS:**
DOO-WOPS & HOOLIGANS

Elektra/Warner Music
Udkommer i dag

25-årige Bruno Mars er nomineret til syv grammypriser og har skrevet succesrige numre til både Cee-Lo Green og Flo-Rida. For øjeblikket hiter amerikaneren herhjemme med den fine kærlighedssang "Just The Way You Are", der udstiller den charmerende hovedperson som en dygtig, kraftfuld vokalist.

Hans godt sammentømrede debutalbum står som et vellydende miks af pop, R&B, soul og reggae. Derfor kan man også glæde sig til hans koncert i Store Vega i København den 21. marts. schol

KULTURKAMPEN

JAKOB LEVINSEN

Litteraturredaktør, film- og musikanmelder
jakob.levinson@jp.dk

Fiskerpigens sidste sang

I disse dage gisnes der meget om Det Konservative Folkepartis eventuelle fremtid. Politikerne kunne f.eks. starte med at turde være sig selv.

Noget af det anbefales værdige ved at være liberal er, at man sparer så meget tid. For eksempel kan man i vidt omfang nøjes med at betragte politik som teater og mange politikere som en slags kunstinstallationer.

Derfor har det også været svært at læse de mange analyser af Lene Espersens lodrette fald fra de konservative tinder.

Det er, som om selv de skarpe politiske analytikere ser en modsætning mellem hendes medietæske og højglanspolerede image, og så at de konservative vælgere er flygtet fra hende i et omfang, hvor det virker sørgeligt realistisk, at partiet på sin hjemmeside ikke længere kalder sig *Folkeparti*.

Men hvad nu, spørger vi her fra afdelingen for kynisk symbolanalyse, hvis der slet ikke er nogen modsætning? Hvis det nu ikke handler nær så meget om arktiske topmøder, efterløn og udenrigsministerielle intriger, som om det er hendes image og det image, hun har givet partiet, vælgerne ikke vil have?

Det kan jo være, at vælgerne efter at have tænkt sig om egentlig ikke syntes, at det var særlig troværdigt, da hun lod sig kåre under konfettikanoner og "Simply the Best". Slet ikke, når netop den sang herhjemme ellers navnlig forbindes med, at Tina Turner foretog den ved den skandaløse H.C. Andersen-fejring i Parken i 2005.

Måske de konservative vælgere, der jo ofte er stilfulde folk, heller ikke synes, at det er særlig sexet at se partitoppen ankomme til sommermøde i grønt cykelantræk. Navnlig ikke, hvis de husker socialdemokraternes Poul Nyrup Rasmussen, da han gav den som blød trafikant.

Det kan også være, at de bare er blevet lede og kede af Espersens stadige fremhæven af, at hun altså er fra Nordjylland. Hvis ikke man selv er det, er det lige gyldigt, og hvis man er, bliver man nok også træt af, at egnens særpræg skal bruge som undskyldning for alle mulige fodfejl.

Frem for alt tror man gerne, at det gamle værdipartis vælgere ikke gider en partileder med et hof omkring sig, der praler af egen uformåen så monumentalt, som da man ved efterårets landsmøde foretog Nannas "Afrika". Den findes sågar foreviget på Youtube og får selv bunden af "X Fac-

tor" til at ligne Wagner-festspillene i Bayreuth.

Fordums fløjkrige i partiet var ikke noget kønt syn. Men det virkede dog i reglen, som om de blev udkæmpet af voksne mennesker.

Til gengæld skal ret være ret. Den indre cykelhjul er ikke et imageproblem, som de konservative er ene om.

Faktisk begyndte Venstres nuværende vælgere problemer ret præcis også, da den aristokratiske Anders Fogh Rasmussens efterfølger begyndte at sælge sig som »Lille Lars fra Græsted«. Først i sin nylige nytårstale holdt han op med det, og straks gik det meget bedre; det bredbagede DR 2-portræt af ham forleden må antages at være programsat før hamskiftet.

Tilbage står spørgsmålet: Hvorfor går højtuddannede og erfarne politikere – og deres spindoktorer – igen og igen galt både i byen og på landet, når de vil signalere folkelighed? Her skal vi omkring én af sidste års mest interessante debatter, Lars Olsens "Eliternes triumf".

Lars Olsen hævder nemlig, at akademikere og mediefolk i stigende grad har lukket sig om sig selv. De har så at sige skabt en i luften frit svævende magtbase uden kontakt til den øvrige befolkning.

Deraf følger, at de heller ikke har begreb skabt om, hvad folkelighed i det 21. århundrede går ud på.

Folket synes at være noget, man forbinder med gamle Morten Korch-film eller i den socialdemokratiske variant, at man som Helle Thorning-Schmidt mener at vide, hvad folk taler om »ude ved kakkeltbordene« (nøgleordet er i denne forbindelse »ude«).

Samtidig synes der at trives en opfattelse af, at befolkningen i alle dens varianter er lige så selvtilstrækkelig, som mediokraterne selv er. Mange kan sikkert stadig huske kulturlivets hyperventilerende jubel, da den pibe-rygende, fransk-talende dr.phil. Per Stig Møller fra Gylden-dal endelig blev kulturminister.

Derfor, synes den nedladende logik at være, vil folk – og ikke mindst de der blå socialdemokrater, som mange siges at bejle til for tiden – nok også ligesom Peter Plys helst bare høre en fortælling om sig selv. Så dem må man for enhver pris ned på alle fire og ligne, og så har vi miseren med kandidater i forvaltning og økonomi, der prøver at give den som Birthe Kjær minus stemme og charme.

Og hvad i alverden skal man så stille op, når det der folk alligevel hellere stemmer på Villy Søvndal (SF) eller Pia Kjærsgaard (DF), der alt andet lige taler rigtig politik frem for blot at pukke på deres respektive fortider som lærer i Kolding og hjemmehjælper i Gentofte?

Mens atter andre folk hellere stemmer på et nyslået parti, der finansieres af en omdiskuteret erhvervsbank, og hvis leder har en distraherende lighed med Hannibal the Cannibal.

Intet under hvis den konservative forvirring er total. Men forklaringen kunne være den ret enkle, at vælgerne uanset politiske prioriteter i øvrigt stemmer på politikere, der tør være sig selv bekendt.

Det ville i øvrigt også stadig være fint med et konservativt parti, der turde være konservativt for alvor. Det vil sige fokusere højløyd, sammenhængende og overbevisende på værdier, dannelse og kulturarv og den slags.

Man kan sikkert sagtens finde grunde til at være skeptisk over for den ny konservative leder i skrivende stund. Men Lars Barfoed lader i det mindste ikke til at have nogen som helst ambitioner om at

være folkelig på andre måder, end han er i forvejen. Omvendt kan det godt være – vi liberale er jo optimister af natur – at Lene Espersens nedtur er begyndelsen til

enden for den forlorte politikerfolkelighed. I så tilfælde har hun faktisk, om end ufrivilligt, udrettet noget stort.

